

bejdsanvisning ikke kan eller bør ophøre fuldstændigt, da Kassernes Ledelse jo i særlig Grad er kendt med den specielle Arbejds-kraft, som findes blandt Kassernes arbejdsløse. For den nødvendige Forbindelse mellem de i Lovforslaget tilsigtede, offentlige Anvisningskontorer og Anvisningen gennem de anerkendte Arbejdsløsheds-kasser er der sørget paa fuldt ud betryggende Maade gennem Lovforslagets § 8.

Ved Udvalgsarbejdet er der da ogsaa opnaaet Enighed fra alle Sider, med Undtagelse af Højremindretallets, om, at Arbejdsanvisningen ikke ved Loven kan eller skal tages fra Arbejdsløsheds-kasserne. Efter Flertallets foranstaaende Betænkning mener Mindretallet det rigtigt at gøre opmærksom paa, at Forholdet er saaledes; de forskellige Sider i Udvalget har haft forskellige Stemninger overfor Arbejdsløsheds-kassernes Arbejdsanvisning, men med Undtagelse af Højremindretallet stiller ingen Særændringsforslag ud fra disse Stemninger.

Mindretallet finder Anledning til, med Henblik paa eet af de fælles Ændringsforslag, at bemærke følgende: Naar Hovedorganisationerne for Arbejdsgivere og Arbejdere — ud fra Opfattelser, som oprindelig afveg fra hinanden — slutelig gennem direkte Forhandling under Forligsmandens Forsæde er enedes om, under hvilke Former Oprettelsen af kommunale Arbejdsanvisningskontorer kan forenes med Fortsættelse af Arbejdsløsheds-kassernes Anvisning i det Omfang, som Livets Krav medfører, og i saadant indbyrdes Samarbejde, som sikrer en ligelig Arbejdsanvisning, er det Mindretallets Opfattelse, at der kun med den største Varsomhed maa gribes ind i det sluttede Kompromis. At Mindretallet, endskønt et af Leddene i dette Kompromis er at give Indenrigsministeren Ret til at oprette Kontorer paa Steder, hvor saadanne ikke er oprettede inden en given Tid, dog er gaaet med til et Ændringsforslag paa dette Punkt, skyldes den Omstændighed, at Ændringen ikke berører Indenrigsministeren denne Ret, men kun, for

ikke at forcere Kommunernes Beslutning i saa Henseende, gaar ud paa, at Indenrigsministerens Bemyndigelse til at lade oprette Kontorer paa Steder, hvor de ikke findes, først indtræder efter 2 Aars Forløb, i Stedet for, som af Ministeren foreslaaet, efter 1 Aars Forløb.

Sluttelig bemærkes, at Mindretallet, med Hensyn til Bekostningerne ved Arbejdsløsheds-kassernes nuværende Arbejdsanvisning, tror at burde gøre opmærksom paa, at denne Bekostning kun er en regnskabsmæssig Postering, idet det i Virkeligheden ikke er muligt at udskille Bekostningen ved Arbejdsanvisning fra Kassernes øvrige Administrationsudgifter.

Et *Mindretal* (Sandbæk) kan ikke gaa med til Bestemmelsen om at give Indenrigsministeren Bemyndigelse til at oprette Arbejdsanvisningskontorer og har derfor foreslaaet, at 1ste Stykke i § 5 udgaar. Hertil sigter Ændringsforslaget under Nr. 9.

Ligeledes kan Mindretallet ikke gaa med til, at der uden Forhandling med Bestyrelserne for Arbejdsanvisningskontorerne oprettes et Centralarbejdsanvisningskontor. Hertil sigter Ændringsforslag Nr. 2 til § 3. De øvrige Ændringsforslag: Nr. 1 til § 2, Nr. 3, 4, 5 og 7 til § 3 er en Følge af de to forannævnte. Det er Mindretallets Opfattelse, at Initiativet til og Ansvar for Ordningen af hele Arbejdsløshedsspørgsmaalet i første Linie maa paahvile Kommunerne, og at Staten først bør træde til, naar der af Kommunerne fremsættes berettigede Krav derom.

For øvrigt henvises til Mindretallets Bemærkninger i Betænkningen over Forslag til Lov om anerkendte Arbejdsløsheds-kasser.

Ændringsforslag.

Til § 2.

Af et *Mindretal* (Sandbæk):

1) I 1ste Linie udgaar: „udenfor København“.